

Pràcticament res.

Un relat de: [manel](#)

Recordo el cabell ros, esbullat, la mirada trista i llunyana, massa llunyana, com un adéu sense el bes, o un amor sense l'escalfor de les carícies. Recordo la veu, apropant-se, mutilant sense pietat i en un no-res l'espai que ens separava.

Jo era a la barra, xerrant amb en Pep, un bon amic i antic company de farres més o menys juvenils. No ens veiem gaire sovint, i potser per això mateix sempre ens atrapa alguna conversa interessant, arrossegant-nos habitualment per camins insospitats.

Vas aparèixer d'enlloc, o, si més no, aquesta és la sensació que la nit em va deixar. Potser t'avorries amb la teva gent en una taula propera, o potser no eren la teva gent, només uns desconeguts a qui vas abordar només creuar la porta d'aquella taverna nocturna, amb el consentiment del goril•la de torn, que seleccionava la clientela amb obligats aires de fatxenda.

El cert és que et vas introduir sense contemplacions dins la nostra conversa, una actitud poc habitual en una dona, encara que amb aquesta observació em puguin acusar d'antiquat o, fins i tot, masculista. El got que aguantaves hàbilment reclamava amb prou feines el darrer glop, l'excusa perfecte per apropar-te i demanar al cambrer una nova copa. Nosaltres ja vorejàvem les rutes etíliques, potser per això vam acollir amb més simpatia que estranyesa el teu atac. Un parell d'hores abans sortíem decebuts del cinema, traginant la desil•lusió d'una pel•lícula a la que havíem dipositat massa expectatives. Per consolar-nos, en aquell moment discutíem sobre les nostres actrius clàssiques preferides, compartint la passió per Lauren Bacall o Ingrid Bergman (encara que jo m'inclino sens dubte cap a la vídua del gran Bogart).

Suposo que ja portaves una estona, breu però atenta, prop nostre, abans d'envair-nos l'espai, perquè la teva opinió sobre la mítica Casablanca necessitava un mínim coneixement del tema que centrava la nostra conversa. Et vam acollir amb simpatia, com ja he dit, quina altra cosa es pot esperar de dos païos adults i solitaris davant la intervenció d'una dona, també adulta, en la seva conversa privada. Una dona de bon veure, tot sigui dit, i una intervenció gens descortès o ofensiva, o tallant sense manies el fil del diàleg, ben al contrari, col•laborant inesperadament en la seva improvisada textura.

Durant alguns minuts, o potser va ser gairebé una hora, tan malament mesurem el temps sota la influència de l'alcohol i una bona conversa, vas opinar sobre cinema clàssic, sobre els teus actors i actrius predilectes. Van aparèixer Cary Grant, Gregory Peck i Bette Davis, i segurament algú més, però el temps me'ls ha esborrat de la memòria.

És ben cert que, per norma general, qualsevol home sol està atent a les oportunitats que pugui oferir-li una dona. De vegades ens arriba només a través d'una subtil mirada, o d'una paraula o frase amb doble lectura, o a través de la pressió exercida en el braç, ben a prop de l'espatlla, o en el petó de presentació, o fins i tot en el de comiat. Però la veritat és que, en el cas que ens ocupa, si més no en el precís moment en què va passar, va ser l'excepció que confirma la norma. Cap dels dos, absorts en la nostra complicitat gairebé fraternal, no vam estar prou al cas de l'atenció que reclamaves, i no dic mereixies per desconeixement absolut del teu passat, antic o recent.

I així, tal com vas arribar, vas desaparèixer, sense comiats, sense petons, instants després de la teva darrera opinió sobre no sé quina pel•lícula o actor.

Però sí recordo, curiosament, el que em vas dir poc abans d'escapolir-te: "m'agraden els teus pantalons vermells". "En realitat són ataronjats" em vaig afanyar a corregir-te, la tènue llum que ens envoltava, habitual de qualsevol pub nocturn, no ens permetia una correcte apreciació. No vaig dir res més, ni la raó, més aviat accidental, que motivava la seva tria aquella nit. Una raó que segurament hagués encetat un nou tema de conversa, potser més divertit, o si més no, més curiós, i que molt possiblement hauria ampliat la nostra perspectiva de coneixement mutu. Recordo que ens vam mirar breument, encara que dins aquella brevetat hi vam encabir més intensitat que en qualsevol altre moment de la nit. No sé si en Pep et va sentir, tampoc ho vam comentar després que marxassis, però més tard vaig entendre que en el seu silenci s'amagava el coneixement del que, per un moment, hauria pogut passar.

Tan punt vas marxar, vam continuar xerrant, com si res. El cinema va donar pas al futbol, i després a algun apunt de literatura. Ens vam acomiadar un parell d'hores més tard, sota els efectes més que notables de l'abús de whisky i cervesa.

Confesso que l'origen d'aquestes línies són aquells pantalons ataronjats, vermells en la memòria, una peça que no utilitzo sovint, no forma part de la meva vestimenta habitual, més discreta i obscura. Però el cert és que la teva imatge, rossa, mirada trista i llunyana, apareix cada vegada que l'armari m'ofereix la possibilitat de posar-me'ls.

No ho entenc, tampoc ho vull entendre. Vas ser breu, amb prou feines una anècdota en una nit destinada a què dos amics anessin al cinema i s'emborratxessin poc després en qualsevol bar. Però l'enigmàtica senda per on ha anat augmentant el teu record ha arribat a pertorbar-me. Un record marcat pel que hauria pogut ser, més que pel que realment va ser, pràcticament res.